hane weel. Ehk annad mulle wankri, ütles Tio jälle, et surnud lapsega koio saan? ja lähk äd siit jalla wöörsile, ma läkkitan hoost homme warra taggasi. Agga Laur kostis: ma ollen isse surnud, saaksin agga öle ja winale — ja sedda aiama.

Tio tousis siis ülles, ja hakkas Reino wasto koio pole kõndima. Tullid ka pea kokko, ja woib kül arwata, mis Reino südda ütles, sel da surnud last näggemast. Helde Loja, kes Ea wannematte armastust laste wasto ni kongeste olled seädnud! töeste, selle kadduwa elust ülle on se pärris koht, kus keik nuttud, mis siin kustutamatta jäwad, iggawesseks römuts touswad.

Igga teggia inimenne unnustas jo päwa koorma, maggusat jutto, leiba wottes, aiades; ja murre-kautaw unni hakkas iggaühte kutsma, kui Rein ja Tio selle kiwwi jure tullid, kus se wanna halli peaga mees weel istus. Üks kallis öhto willutas mis päwa pallaw wäsitand, ja iggamees rüpas sedda — Tio ja Reino nähhes keik ma-ilm olli römuta. Selle walloga langes Tio selle wanna kesse körwa, temmale keik räkides — Rein seisis nende ees, surnud laps sülles.

Kas ollete taewast ja maad tähhele pannud? küssis se wanna mees, kui nad omma jutto ollid löppetand. Et kui wägga! kostis Tio. Siis teate, et keik targaste on seätud? küssis ta jälle, woi, ehk arwate, et päike ja ku ja tähhed isseennesest ommad teed käiwad? Ni pissut, kui weski rattas isseennesest käib, kostis Rein. Siis ussute ka, küssis ta wasto, et keigealwema rohhokesse juur, ja keigeörnama säsekesse ello mitte isseennesest ei olle? Ja Rein wastas: suur on meie Jummal! Temma heldus täidab keik! ja temma tarkust kulutab keik! Agga missuggune loom sudab sedda tähhele panna? küssis ta nüüd. Egga teine, kui innimenne? kostis Tio. Siis tousis se Wannake istumast yüsti ja ütles: kui nüüd Jummal sedda rohto wälja peäl, mis tänna on, ja homme ahjo wissatakse, ja sedda keigewähhemat ellajat nenda ehhitab, kui palio ennam mitte teid, teie nödra-usklikkud!